

nat dem, hvilkas förläggare han varit, aldrig utfört speciemynt under förbuden tid, aldrig undansnillat tullen, aldrig betjent sig af falska dokumenter för att profitera på nederlagsfriheten, aldrig tagit mer än sin skäligen avans, aldrig varit utländningens kommissionär då frågan varit att skada Fäderneslandet, och alltid ansett handeln böra snarare bestå deri, att, med en måttlig vinning, ofta kunna vända sitt rörelse-kapital, än att blott slå sig ner på en enda vara, och, genom en grof avans på den, kunna spara sig mödan att göra flera och djupsinnigare spekulationer. Dugliga Kontors-betjenter har han också haft. Han har gifvit dem hederlig lön efter deras förtjenst. De hafva fått äta vid hans bord, utan att behöfva stiga opp när steken kommit; men så har han icke heller tillåtit dem att hålla hvarken ekipager eller mamseller. Sina magasin har han sjelf eftersett tidt och ofta, och icke låtit hela tillsynen ankomma på betjeningen. Ordhållig har han varit i allt, och han har tre rara egenskaper, nemligen att äga Religion, samvete och patriotism. Exporten har varit hans hufvudsak, och hans importer hafva mest bestått i salt och säd, eller andra nödvändighetsvaror. All annan import har han ansett vara skadlig. En och annan af medbröderna har väl i hemlighet skrattat åt hans principer och noggranhet; men gubben, som gjort hvar man rätt, har aldrig brytt sig om huru han varit bedömd af de illasinnade. Snygghet i allt har han älskat, men aldrig grannlåt och nya moder. När han möter någon af sina kamrater med ett halft eller helt dussin halsdukar om halsen och cacherad haka, och när han ser en sådan så högbröstad, att det ser ut som han skulle falla baklänges, så säger gubben i sitt sinne: *Den narren, hvem tror han sig vara?* Det kostade väl på salig hustrun i förstone, att hon ej fick ha grann vagn med plaiterade hjul, kusk, jokey och lakej, lika med Deras Exellenser; men hon tog reson när gubben sade helt vänligt: «Mor, det passar oss icke; vi äro ju bara borgarfolk; Noblessen bara skrattar åt oss, och sådant allt med rätta. Hedern består ej i grannlåt; det måste väl vara någon skillnad emellan högt och lågt; de förnäme må lysa, det är deras rät-

tighet; vi skämma bort våra flickor, om vi slå stort på, och de kunna lära sig att förstöra sina män; de bli ändå aldrig några Statsdamer; det är bättre om vi kunna lära dem bli goda hustrur och lena dem några styfver i arf, som kan komma dem till måtta med tiden. Jag vill ha dem gifta i medelståndet, eller i deras eget, och i beggedera har man behof af goda hustrur; ty på dem kommer det mycket an nu för tiden; en dålig hustru kan snart sätta en bra karl på bara backen; hon föder illa opp sina barn; och jag vill icke ha på mitt ansvar, att *mina* döttrar skola göra det.» Också äro hans flickor rätt förnuftiga och hyggliga. När gubben har främmande, så består aldrig mer än 4 rätter mat, och 3 i hvardagslag. Du skall icke hafva buken till din Gud, är gubbens vanliga matregel; man kan ändå aldrig äta sig mer än mätt, om rätterna äro aldrig så många; men många rätter göra ett stort hål i pungen. *Natura paucis contenta*, är ibland de ordspråk, som gubben ännu har i minnet af sin Skol-latin. Gubben har studerat i sin dar, och det behöfs i alla stånd. Vi ärna också hämta många upplysningar af hans kunskaper, när vi komma att ventilera om handel, näringar, köpenskap, kurs, agio m. m.

På Tretti två Nummer af denna skrift, som utgifves Tisdagar och Fredagar, emottages prenumeration med En R:dr Banko i Utter & Comp:s Boklåda.

STOCKHOLM, Tryckt hos CARL DELÉN.

N:o 7.

Trompeten

eller

Krigsförklaring emot allt ondt.

Tisdagen den 21 Januari 1812.

En hederlig Embetsman.

Den fjerde Ledamoten är en Embetsman, som har afsked med en liten pension, och således icke kommit i åtnjutande af sista löne-tillökningen. Han tog afsked i förargelsen, för några år sedan; ty han tyckte att det bar på tok, och ville icke ha någon slarfva i den byken. Ingenting stort kunde han heller uträtta på slutet der han var; ty allt kom an på rekommendationer och befallningar, och han kände ej andra rättesnören, än lagen, författningar och samvetet. Han hindrade väl ibland, genom sitt motstånd, många olagligheter; men det skedde ändå mycket på sned; och som tryckfriheten den tiden var inskränkt, och hans särskilta vota således ej kunde komma att få tryckas, så gick han busbas ifrån alltihopa, för att icke oskyldigt förblandas med de andra. Han är icke lastgammal och har god helsa, så att vi räkna mycket på hans biträde. Han är temligen hemma i hvarjehanda, och således helt olika sina flesta Embetsbröder, som sällan veta mer än sitt embetsyrke, och icke alltid det en gång. Den Embetsman, som vet allt hvad som hör till hans tjänst, är visst icke att klandra; men så är det icke heller bra, att vara rå och obevandrad i allt annat. I sällskap förekommer helt an-

nat än embetsfrågor, som sällan äro roliga i samqväm. Vår Embetsman har aldrig varit lycksökare: aldrig krupit och bugat sig för att få tjänster: aldrig beljugit och förklenat sina kamrater: aldrig velat gå förbi dem, som varit äldre och mera förtjente än han: aldrig emottagit någon tjänst, som han icke fullkomligen förstätt att sköta: aldrig tagit mutor: aldrig varit försumlig: aldrig rättat sig efter rekommendationer när frågan varit om tredje mans rätt: aldrig tegat och samtyckt, utan rent ut sagt sin mening, när Ordföranden någon gång velat imponera för en sjuk sak: aldrig varit afundsjuk på andras befordran eller lycka: aldrig snikit sig till någon extra lön till Statens gravation, utom den ordinära som han ägt på Stat lika med sina vederlikar: aldrig låtit parter och rättsökande vänta år ut och år in på slut i deras angelägenheter: aldrig låtit den ena akten ligga ihjel den andra i Referent-skåpet: aldrig velat öfvertala sina kamrater att följa hans mening, för att få pluralité: aldrig i någon sak haft anseende till personen: aldrig krånglat, vridit och vändt: aldrig varit egennyttig, och aldrig för någon annan orsak, än bättre och starkare skäl, gått ifrån den öfvertygelse han fattat. Nog har han många medbröder, som likna honom, det vore illa annars: men så fins det väl också många, som äro tvertom, och derföre kan det ju icke skada att beskrifva huru vår karl skickat sig under sin tjenstetid. Det vore väl, om andre ville taga honom till exempel. Vi hoppas också att det sker, och att hvar och en sköter sitt kall, så att han kan stå till svars både för Gud och menniskor. När den orättfärdige ser, att hans gerningar upptäckas, och att straff och vanära blir hans oundvikliga lott, så skall han väl någon gång taga sig till vara. Vår redlige Embetsman, som med rätta förtjenar att heta hvad han heter, eller *Justus*, berättar oss ofta, med synbar förargelse, huru det gått till på de ställen han varit. Om vi berättade sjerdedelen, så skulle ingen tro oss; ty det är för oerhördt. Gud ske lof, säger han, att vi nu fått andra tider; det var också hög tid, att icke låta mössen längre dansa på bordet; ty ju nogare man var, ju mer äfventyrade man att få förtret, för det man icke ville göra som de andra. Den

frågan kommer väl snart före till votering, huru mycket vi skola trycka af hans berättelser. Emedlertid ligger redan en stor lunta tillreds, och under tiden ärnar vår Justus utarbete åtskilliga nyttiga och nödiga afhandlingar i flera ämnen. Gud låte bara någon läsa dem. Ovetta väntar han sig öfver öronen, i synnerhet af Litteratur-Journalen; men det bryr han sig icke om. Jag är van vid ovetta förut, säger han; låt dårarna prata: de förstå icke bättre.

Jag Sjelf.

Den femte arbetande Ledamoten är jag sjelf, och heter tills vidare *Bastant*. Jag har ej varit längre här än en månad, och är således föga känd af Allmänheten; men jag blir det väl efter hand. Min Far var en Embetsman af gamla stammen, och kunde således icke samla stor förmögenhet; men allt hvad han kunde, kostade han på min uppfostran. Efter privat information och 8 års vistande vid Akademien, engagerade jag mig vid Rådstufvu-Rätten i Grenna, för att lära mig Juridiken; men jag kom i gräl med Glas- och Vice Borgmästaren Blybom, för det jag piskade opp några pojkar, som han hade öfvertalt att i hemlighet slå sönder fönstren i Staden, på det han skulle få bättre förtjenst; och som jag, för den orsaken och genom Blyboms bearbetande, blef förbigången vid en litterat Rådmanbeställning, som i stället uppdrogs åt Orgnisten, emot hemligt ackord att gratis lära Blyboms långa koppärriga Greta klinka psalmer på ett gammalt ostämmt klaver, för att få ambition och icke mer tänka på verkgesällen, utan på sjelfva Borgmästaren; så blef jag desperat, reste hit, tog mig kondition i ett hederligt hus på Hornsgatan, och tänker med Guds hjälp, om jag ej får employ annorstädes, hufvudstupa bli prest, så snart jag åt året fyller 25 år; ty svälta går jag alldeles icke in på. I stora Kansliet, som det hette fordom, går väl också bra fort; men der är också bra magert, så att, om jag också inom ett år eller par skulle hastigt och lustigt kunna bli Kongl. Sekter,

så vinner jag ingenting stort derpå. Nej — prest, prest, och omsider pastorat, der jag kan få sitta i ro.

Heders-Ledamöter.

Hedersledamöterna bestå af allahanda folk, likväl hederligt, som jag tror, ehuru 41 hederlige män på ett enda ställe låter nog öfverspändt. Der äro Statskunnige, Finans-karlar, Lärde, Poeter, Adelsmän, Prester, Borgare, Embetsmän, Fabrikörer och Gud vet icke allt. Så snart någon gjort gagn, så skall hans namn genast kungöras. Förr skall det icke ske. Ära den som ära bör; men ingen får befatta sig med hvad han icke förstår; ty eljes kan det gå med honom som med Irländska Frun, hvilken, då hennes släkting skickade henne en kista té från Osindien, i okunnighet stufvade det som spenat med hackade egg och smörsås, och trakterade med denna nymodiga rätt sitt främmande, som icke begrepo hvad de äto. Men — jag tycker mig redan finna, att

Arbetsdriften minskas.

Tänk, i går var mer än hälften af Hedersledamöterna borta. De lära väl skylla på att de varit hindrade i Direktioner, Komitéer, Taxeringar, KyrkoRåd m. m. kan jag tänka; ty när man vill slinka undan, så tryter aldrig skäl. Men, jag skall väl hitta på råd: om Direktioner, Komitéer m. m. m. icke vilja hålla sessioner om eftermiddagarna, så skola åtminstone *våra* sessioner hållas då; ty arbetet måste gå, för att en gång komma till slut. Rapporter och betänkanden ligga i stora högar ovidrörda, så att vårt diarium står ganska blankt i resolutions-kolumnen, likasom diarierna på vissa andra ställen. Tacka vill jag Rådstufvu-Rätten i Grenna. Der gick arbetet i fullt fläng. Rådmännen suto som stockar och stenar på sina omålade trästolar, och sågo antingen stint ut, eller ock blundade alldeles. Ur deras munnar hördes hvarken knäpp eller kny. De rörde sig icke af stället oftare, än då en och annan nickade mot bordet, när Morpheus hade öfver honom utgjutit sin välgörande anda. Borgmästaren och jag gjorde opp saken förut, och när Borgmästaren proponerade och jag genast biföll, så bockade sig alle Rådmännen på en gång, så att det knakade i deras ryggar och knarkade i stolarna. När Sessionen var slutad, stod Stortorget fullt med partér, som alla voro säkra om dom. Blybom ville vara betydande; gick alltid ut först och anfäktades genast med frågor, hur det hade gått. — Bror har vunnit, sade Blybom (ty i Grenna äro alla bröder och systrar), och (något saktare) Bror har vunnit på min röst, som Borgmästaren efter vanligheten biföll. Samma frågor och samma svar alltid. Den som frågade först, hade alltid vunnit, och för hvart och ett sådant svar var Blybom säker om en sup. Expeditionen var väl merendels något olika mot Blybomska munteliga utslaget på torget; men Blybom var slipad, och skyllde antingen på mig, eller att han icke vågat yppa Rättens hemligheter i förtid. Men — nog om Grenna.

